

Милан Ђорђевић

ЈЕДНОСТАВНО, КАМЕН

СТЕПЕНИЦЕ

Део сте града, као што је рука део тела.
Да ли се по вама спуштамо или пењемо,
баш се не зна, нити ће се икада сазнати.

Без вас се не може стићи горе, до врха,
ни сићи на улицу, у вреву међу обичне људе
или доћи тамо до мрачног и самотног дна.

Зна се шта су наша добра и рђава дела
и да пут горе води ка нестајању, а пут доле
у таму, вечни ужас, пут мучења духа и тела.

Степенице ка подрумима и каменоломима,
степенице ка мору, дрвене, камене степенице,
или ви гвоздене и спојене са кућним зидовима.

степенице што водите ка утроби влажних пећина,
степенице ка врху брда, степенице где седимо,
ви на којима смо као на небеским лествицама,

хоћемо ли тамо на вама наћи баш све одговоре
на питања која нам, ево, сваки корак намеће?
Или ћемо ћутати силазећи, у тишини пењати се горе?

ИСПРЕД БИЛБОРДА

Природу гледам на билборду.
Шума је зеленија, вода бистрија
и небо плаветније на билборду.

Природу обожавам на билборду.
Људи се лепше смеју са фотографије.
А дивље животиње тамо су умиљатије.

Зато вас молим, у овом граду
сеците стабла, уништавајте траву,
и све више садите челичне билборде.

Јер без билборда нама нема радости.
Без њих природа је прашњава и прљава.
Без њих голи смо као у пустињи кости.

ЈЕДНОСТАВНО, КАМЕН

Подигох камен са земље.
Држим га на длану.
Њиме се поигравам.

Ко је камен? Шта је камен?
Ја, ти или он? Оно или она?
Ко је камен? Шта је камен?

Камен мисли, мисли
своју окамењену мисао.
Или сања камене снове.

Ко му је отац, а ко мајка?
Ко му је млада женка
којој пробија химен?

Нагризају ли га киша или со?
Да ли је топао или хладан?
Је ли камен одевен или го?

И шта је његова ноћ?
А шта му је дан,
шта подне, шта поноћ?

Ноћ му је камен,
дан му је камен.
Камено удише, издише.

Има ли камен срце?
За кога куца то срце?
Кружи ли крв у њему?

Вода котрља камен
и у своме страху
водено га раствара.

Он живи свој камени век.
Траје своје камено никад,
своје ништа и одувек.

А ја ћу га у траву бацити.
Окренућу се и отићи
и заувек га заборавити.

ОПЕТ ПЕПЕО*

Тај пепео у коме је крв,
пепео који нам говори,
пепео у коме су земља,
трава, град и дрво и море.
Наш старозаветни пепео,
пепео питање и одговор,
тај страшни људски пепео
што некад беше живи створ.
О, да ли ће Месија доћи?
Хоће ли реч тело постати?
Хоћеш ли Бескрајну књигу,

хоћеш ли Књигу светлости
овде бар једном прочитати
и тајну вечности открити?

* Писац књиге *Принц вајре*

СМРТ ПРИЈАТЕЉА *

Сад нас је Она раздвојила
као што је Болест већ учинила.
Но, Смрт и Болест нису ништа.
Оне су пепео са Пепелишта.

Оне само уништавају
као Мржња и Страх.
Али речи нам остају
као Жар и топли Дах.

Обично јутро је свеже
као рибље Блистање
сред извађене Мреже.
Јутро је наше Питање.

А Одговор тамно Вече
што сакрило је сва Питања,
Воду што као Прича тече
да дође до Краја и Знања.

* Милош Комадина

МАРКЕТИНГ И ТЕЛЕВИЗИЈА

Душку Новаковићу

О, велика су божанства Маркетинга и Телевизије,
велика је моћ што све открива а ништавило крије.
Поред детерџента, сапуна, пива и тоалет папира
многа те духовна ствар у срце баш нежно дира.
Богатство треба умногостручити као премије

да се виски из машинама опраних чаша пије.
Пред мојим очима роба као новац парадира.
Она ми баш ни у бенсединском сну не да мира.
О, велика су божанства Маркетинга и Телевизије.
Виша сило што забрањујеш порнографију и перверзије,
дај нама сиротанима нешто што ће досаду да разбије!
Одведи нас у рајске пределе где се вечно коитира!
Створи производ који ће радост у нама да рекреира.
О, велика су божанства Маркетинга и Телевизије.
Она наше мозгове префињено попут шампона мију.
Она нам све откривају, само ништавило да сакрију.

КРВ У ПОМОРАНЦИ*

Негдањи бунтовник, песник и племенито биће
између снегова Алпа и таласа Јадранског мора,
крв у поморанци коју крије неољуштена кора,
све тамнија ноћ после које другима не свиће.

Видим га на Хвару како гледа небо и облаке.
Небо је излаз, боја вечности коју белина гуши.
Говорим ли о њему, певам о води а не о суши.
Његов елемент је море а не густе талог млаке.

Млади одбацују тих стихова загонетне реченице.
Они траже нове путеве и откривају своје светове.
Моћна сила што раздваја и спаја људе и бродове,
спаја и раздваја језике, пловидбе, ватре и леденице.

Прошлост све окива, она је у њима и њиховим речима,
у рушењима зидова који их спутавају, па граде димом
у ваздуху или куле на морским обалама зидају песком.
А њих и њега једног дана помириће ништавила плима.

*Томаж Шаламун